

Markó Béla

Téli napforduló

Az is lehet, hogy majd egy ideig
csak nő az éjszaka, bennünk is egyre
tapinthatóbb lesz, rákúszik szívemre
s agyamra, lassan-lassan kitelik

az esztendő, míg hosszabb lesz az árnyék,
a ráncos bőr áttetsző és hideg,
s mert test a testet már nem érti meg,
én sem tudom, hogy kire, mire várnék,

hát inkább belenyugszom, hogy naponta
két-három perccel közelebbre tolja
határait, de hátha megakad

egy mozdulatban vagy egy sziklaélen,
és aztán fordítva is újraélem,
ahogy a fákról meg füvekről lepad.

Álomfejtés

Azt hittem, hogy mégsem leszek hazátlan,
ha egy-két magánhangzót követek,
s nézem a Szajna-parti köveket,
vagy ácsorgok a sztambuli bazárban,

és mindegy, hogy barbárok vagy turisták,
mert Rómában a fórum csak nyüzsög,
míg saját nyelvén ciripel a tücsök,
s mint söröshordót, éppen úgy gurítják

Münchenben a sok öblös mondatot
a németek, mégis otthon vagyok,
hol néhány ő vagy ű utamba téved,

akár egy ismerős ajtókilincs,
de látom, hogy mögötte semmi sincs,
s ahogy belépek, az utcára lépek.

Ritmushiba

Hetente egyszer meglocsolta virágok,
naponta egyszer ellátott kutya,
s közben mindenki a maga ura,
míg fel-le járnak az útszéli lányok,

és nem tudhatják, hogy később milyen,
s lesz-e program még, mindig készenlétben,
mintha az eb reggeltől estig étlen,
pedig eszik, csak hogy már senki sem

tart számon semmit, romlik egy szírom,
aztán föléléd a növényi rom,
de nincsen ritmusa, úgy élhet-halhat,

mert látható, ám nem jósolható,
mikor szűnik meg, s éppen ez a jó,
hogy már jövődön sincs többé hatalmad.